

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Ladislava Derky v právní věci žalobce: **M. V.,** zastoupen Mgr. Janem Boučkem, advokátem, se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Jungmannova 35/29, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 A 181/2017 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 A 181/2017 – 24 (dále „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu, který žalobce spatřoval v tom, že žalovaný u něj provedl kontrolu, kterou zahájil dne 20. 10. 2017 a ukončil dne 23. 10. 2017.

[2] Žalobce se v **žalobě** ze dne 26. 10. 2017 domáhal určení toho, že kontrola (zahájená dne 20. 10. 2017 a ukončená dne 23. 10. 2017) vůči němu provedená žalovaným byla nezákonná. Popsal, že formálně byla kontrola provedena Mgr. J. D. (dále také jako „kontrolující"), při výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě, přičemž byly o výsledku kontroly vypracovány dva Protokoly o kontrole ze dne 23. 10. 2017. Kontrola byla prováděná při výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě podle ustanovení § 34 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě"), ve věci dodržování tohoto zákona v návaznosti na vyhlášku č. 478/2000 Sb., při provozování taxislužby na území hl. m. Prahy, a výkonu státního odborného dozoru ohledně dodržování cenových předpisů ve smyslu zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách"), ve vztahu k dodržování cenových předpisů při provozování taxislužby na území hl. m. Prahy. Žalobce vyslovil názor, že kontrola byla zahájena a provedena nezákonně, neboť došlo k porušení zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád"). Předmětnou kontrolu totiž má vykonávat pouze fyzická osoba, kterou k tomu kontrolní orgán pověřil, o čemž má být vydáno pověření. Kontrole se mohou účasti i další fyzické osoby, které jsou přizvány, avšak z kontrolního řádu vyplývá, že pravomoc k provádění kontrol byla svěřena pouze kontrolním orgánům, resp. jím pověřeným fyzickým osobám. V předmětné věci však kontrolu neprováděl kontrolující žalovaného, ale přizvané osoby (pan L. a paní H.), které prováděly první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě. Tyto přizvané osoby byly nadto předem úkolovány kontrolním orgánem, přičemž kontrolní orgán následně využívá rovněž i jejich Záznam z kontrolní jízdy, čímž podle žalobce povyšuje jejich zjištění na roveň zjištění kontrolující osoby. Došlo tedy k porušení kontrolního řádu, neboť v rozporu s tímto zákonem bylo využito těchto přizvaných osob k vlastnímu provádění kontroly, ačkoli žalovaný musí disponovat dostatkem osob k jejímu provedení. Účel tohoto institutu je nadto jiný – podle stěžovatele zajistit účast odborníků na kontrolovanou problematiku. Kontrolní zjištění má kontrolní orgán činit prostřednictvím kontrolující osoby, nikoliv prostřednictvím přizvané osoby. V posuzované věci však i žalovaný přiznává, že kontrola byla zahájena nástupem cestujících – přizvaných osob, které jednaly samy – aniž by měly pravomoc, která náleží kontrolnímu orgánu, resp. kontrolující osobě. Tyto přizvané osoby se nadto žalobci při zahájení kontroly neprokázaly žádným konkrétním pověřením k přizvání ke konkrétní kontrole žalobce.

[3] Městský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** uvedl, že obdobnou věcí se již zabýval, a to v rozsudku sp. zn. 11 A 169/2017 (kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta rozsudkem sp. zn. 8 As 35/2018), přičemž na tento rozsudek městského soudu odkázal i v projednávané věci. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že jeho součástí je pověření přizvané osoby ze dne 2. 1. 2017 k účasti na kontrole pro pana L. a paní H., zaměstnance žalovaného. Dle tohoto pověření je přizvaná osoba oprávněna provádět kontrolní jízdy vozidly taxislužby, v rámci kterých bude sledovat plnění zákonných povinností řidiče vozidla taxislužby. Ve spise jsou dále založeny záznamy z kontrolní jízdy ze dne 20. 10. 2017 sepsané oběma přizvanými osobami a protokoly o kontrole ze dne 23. 10. 2017; z těchto protokolů je zřejmé, že kontrolující osobou byl Mgr. J. D. a kontrolní jízdu provedli pan L. a paní H.. Za předmět žaloby soud označil názor žalobce, že kontrolu může provádět pouze kontrolující osoba

pověřená kontrolním orgánem, tudíž důležitou část kontroly nemohou provádět přizvané osoby. Soud dospěl k závěru, že přizvané osoby byly pověřeny ke konkrétním činnostem prováděným při kontrole, tedy k provedení kontrolní jízdy, a to s ohledem na minimalizaci rizika manipulace s objektem kontroly. Soud totiž měl za to, že kontrolovaný řidič by neměl vědět, že právě přepravuje kontrolní pracovníky a že probíhá kontrolní jízda. K využití osob, které nejsou kontrolujícími osobami, se ostatně kladně vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 Afs 104/2005. Zajištění účasti pověřených přizvaných osob bylo podle městského soudu v projednávané věci na místě, neboť smyslem kontroly bylo zjištění objektivního skutkového stavu, který mohl být zjištěn pouze za účasti osob, které nebyly žalobci známy jako osoby kontrolující. V kontrolním řádu přitom nikde není stanoveno, že by přizvaná osoba mohla vykonávat svá práva vůči kontrolované osobě jen současně s kontrolujícím; proto mohly tyto osoby provádět kontrolní jízdu a kontrolní nákup, při nichž činily příslušná zjištění. Vlastní kontrola byla provedena za přítomnosti hlídky Policie České republiky a městské policie. Nebylo rovněž nutné, aby se přizvané osoby před zahájením kontrolní jízdy prokázaly příslušným pověřením, neboť tím by byl zmařen účel samotné kontroly. Přizvané osoby přitom rovněž disponovaly příslušným pověřením, jak vyplývá z obsahu správního spisu. O předložení tohoto pověření žalobce nadto nepožádal ani po provedení kontrolní jízdy. Samotné pověření bylo městským soudem vyhodnoceno jako dostatečné, neboť nebylo nutné, aby bylo vystaveno na konkrétní jízdu, neboť v době vyhotovení pověření nemohl kontrolní orgán vědět, které konkrétní vozidlo a kterého konkrétního řidiče taxislužby bude v budoucnosti kontrolovat.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost ze dne 26. 6. 2018. V doplnění ze dne 9. 8. 2018 uváděl, že ji podal z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Měl za to, že městský soud celou věc zcela nesprávně posoudil a že se nezabýval stěžejními otázkami. Soud přehlédl, že stěžovatel brojil proti tomu, že předmětná kontrola byla zahájena ze strany přizvané osoby, nikoli kontrolující osoby. Dále vyslovil názor, že pokud byla kontrola zahájena nezákonně z důvodu účasti přizvané osoby, pak je i následná kontrola v dalších částech nezákonně provedená, a to i kdyby se jí už účastnila řádná kontrolující osoba. Setrval na argumentaci, že samotnou kontrolu měla primárně provést kontrolující osoba, nikoli přizvaná osoba; pouze kontrolující osoba mohla kontrolu řádně zahájit, což nebylo v projednávané věci splněno. Soud proto dle stěžovatele fakticky dezinterpretoval jeho žalobu, která byla postavena na argumentu, že kontrolu může provádět pouze kontrolující osoba na základě příslušného pověření, nikoli přizvaná osoba, jako tomu bylo v případě stěžovatele, kdy kontrola byla zahájena jízdou přizvaných osob. Městský soud tedy pochybil, pokud nerozlišil kontrolní úkony, které provádí kontrolující osoba, a účast na kontrole, která je umožněna přizvané osobě. Není tak pravdou, že by vlastní kontrola byla provedena za přítomnosti hlídky Policie ČR a městské policie, jelikož ta byla zahájena již prvním kontrolním úkonem (kontrolní jízdou) přizvaných osob. Podstata právní argumentace stěžovatele vždy spočívala v tom, že předmětná kontrola nemohla být zahájena někým, kdo k tomu není ze zákona oprávněn – přizvanými osobami. Přizvané osoby nemají podle stěžovatele samotnou kontrolu provádět a de facto ji zahajovat, neboť to neodpovídá smyslu jejich přítomnosti, který spočívá podle stěžovatele v tom, že mají poskytnout odborné informace

kontrolujícímu orgánu. Nesouhlasil s názorem soudu, že účelu kontroly je možné dosáhnout prostřednictvím osob, které kontrolující osoba nezná, neboť tento závěr není ničím podložen. Nejvyšší správní soud rovněž nikdy nekonstatoval, že by kontrola mohla být zahájena přizvanou osobou. V neposlední řadě stěžovatel opakoval, že i přizvaná osoba musí mít konkrétní pověření ke kontrolní kontrole, nikoli paušální, jako tomu bylo v jeho případě, zvláště když kontrolní orgán musí mít již dopředu vypracovaný plán v budoucnu prováděných kontrol. Výklad přijatý městským soudem tak podle stěžovatele porušuje zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v podání ze dne 21. 8. 2018, v němž vyjádřil názor, že předmětná kontrola provedená u stěžovatele byla v souladu se zákonem. Uvedl, že ustanovení § 6 kontrolního řádu umožňuje účast přizvané osoby, a to v zájmu dosažení účelu kontroly. Tento účel byl v projednávané věci spatřován v tom, že mělo dojít k minimalizaci rizika manipulace ze strany řidiče (stěžovatele), který neměl vědět, že právě přepravuje kontrolní pracovníky. Argumentaci stěžovatele vyhodnotil žalovaný jako účelovou, neboť se stěžovatel zjevně snaží vyvinit se z odpovědnosti za protiprávní jednání. Vysvětlil, že zaměstnává pouze několik kontrolních pracovníků, jejichž totožnost je vesměs osobám podnikajícím v osobní přepravě známa, tudíž provádění kontroly jejich prostřednictvím by postrádalo jakéhokoli smyslu. V předmětné věci se jednalo o službu poskytnutou prostřednictvím aplikace Uber Pop, kdy dopředu dochází k odhalení identity poptávajícího. Přizvané osoby podle žalovaného dostaly adekvátní instrukce, jak mají během kontroly postupovat a na co se zaměřit. Využívání přizvaných osob při kontrole taxislužby proto žalovaný vyhodnotil jako zákonné a žádoucí. Nedošlo tak k žádnému přenesení pravomocí kontrolního orgánu, neboť přizvané osoby toliko osvědčí faktický průběh kontroly. Přizvané osoby protokol o kontrole nesepisují, pouze vyhotoví písemný záznam z kontrolní jízdy, která slouží jako jeden z podkladů. Ohledně samotných zjištění těchto přizvaných osob přitom stěžovatel ničeho neuvádí, ačkoli mu v tom nikdo a nic nebrání. Žalovaný v neposlední řadě poukázal na to, že obdobným námitkám uplatněným v typově stejných řízeních Nejvyšší správní soud nevyhověl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínku obsaženou v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí městského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přitom nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na

její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130.

[9] Naplnění tohoto kasačního důvodu stěžovatel dovozuje z toho, že městský soud nesprávně uchopil jeho argumentaci týkající se údajně nezákonného zahájení kontroly prostřednictvím tzv. přizvaných osob a že se nevypořádal s jeho dílčími argumenty poukazující na tuto údajnou nezákonnost. K tomu Nejvyšší správní soud musí uvést, že žádné takové pochybení nezjistil – městský soud žalobní námitky posoudil a vypořádal se s nimi; to je ostatně Nejvyššímu správnímu soudu zjevné i z toho, že stěžovatel proti těmto závěrům ve své kasační stížnosti obsáhle brojí. Pokud by napadený rozsudek byl v tomto směru nepřezkoumatelný, jak naznačuje stěžovatel, nemohl by podat kasační stížnost čítající 10 stran, v níž by s příslušnými (podle názoru stěžovatele však nepřezkoumatelnými) závěry obsáhle a zevrubně polemizoval. To, že městský soud dospěl k závěru, že žalovaný postupoval správně, rovněž nevede k závěru, že by jeho rozsudek byl nepřezkoumatelný; z práva na spravedlivý proces a práva na řádné odůvodnění rozhodnutí totiž neplyne, že soud musí žalobní argumentaci či žalobě samotné vyhovět.

[10] Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje, že není povinností městského soudu zodpovědět každou jednotlivou dílčí námitku, ale že musí reagovat na základní klíčovou argumentaci (srov. odstavec 51 nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 644/18), kterou v projednávané věci bylo to, zda byla kontrola prováděna se stěžovatelem v souladu se zákonem, přičemž na tuto základní žalobní argumentaci městský soud dostatečně reagoval, když konstatoval, že přizvané osoby se mohly kontroly účastnit, a to právě s ohledem na zajištění řádného průběhu a smyslu kontroly, kdy bylo na místě utajit skutečnost, že u stěžovatele je prováděna kontrola. Závěr o přezkoumatelnosti rozhodnutí soudu přitom neplyne z toho, jak dlouhé či obsáhlé je jeho odůvodnění; postačuje, pokud městský soud jasně, srozumitelně či i dokonce stručně reagoval na žalobní argumentaci. Posouzení, zda závěry městského soudu jsou zákonné a správné, však představuje naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadený rozsudek netrpí nepřezkoumatelností ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ve vztahu k naplnění kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uvádí Nejvyšší správní soud následující:

[12] Pokud stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že jím vytýkané vady nemohly nijak zasáhnout do jeho práv, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že v obecné rovině lze za nezákonný zásah považovat i kontrolu, u které kontrolní orgán vybočil ze zákonných mezí méně excesivně a tedy zásah do právní sféry kontrolované osoby je méně intenzivní. I tehdy totiž může dojít k porušení ústavně zaručených práv kontrolované osoby, a to přinejmenším práva na ochranu její svobodné sféry (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky). Základním právům a svobodám jsou soudy povinny poskytnout ochranu (podrobně viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, č. 735/2006 Sb. NSS, a v obdobné věci též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 As

172/2018 – 29). Bylo tedy na místě posoudit, zda v případě stěžovatele probíhala kontrola v souladu se zákonem, což ostatně městský soud učinil, jak bylo uvedeno výše.

[13] Nejvyšší správní soud ovšem podotýká, že stěžovatel skutečně vyvozuje zásah do svých práv pouze z údajného nedodržení formálních pravidel pro zahájení a provádění kontroly (objektivního práva), což dle něj samo o sobě postačuje k zásahu do práv kontrolované osoby. Neuvádí však, jakým způsobem měla být jeho práva zasažena. Obecně totiž pouze konstatuje, že se tak stalo, když kontrola byla zahájena v rozporu se zákonem (jde o tzv. argumentaci kruhem) již tím, že kontrolu provedly (resp. zahájily) tzv. přizvané osoby. Zásah do práv stěžovatele by musel být intenzivnější, přičemž v daném případě přizvané osoby nečinily žádné excesivní úkony, které by se práv stěžovatele dotkly výrazněji, než jakákoliv jiná standardní kontrola. Byť formálně při zpětném pohledu provedly kontrolní úkony, chovaly se při kontrolní jízdě (při odhlédnutí od toho, že se jednalo o přizvané osoby, které prováděly kontrolu) stejně jako kterýkoliv jiný zákazník. Proto se nejednalo o žádný exces zasahující do práv stěžovatele. Jeho právní sféru by negativně zasáhlo až excesivní (nebo dokonce šikanózní) jednání kontrolujících či přizvaných osob - např. činění úkonů, které nejsou nezbytné (vyžadování předložit podklady pro věc irelevantní), či provádění kontroly nepřiměřeně dlouhou dobu (což by stěžovatele nedůvodně dlouho zdržovalo od jiných činností). Odůvodnění napadeného rozsudku tudíž není rozporné ani nesrozumitelné a vychází ze skutečností, které mají oporu ve správním spise.

[14] Podle § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu „*kontrola je zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž je první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo povinné osobě, jež je přítomna na místě kontroly, pokud je provedení takových kontrolních úkonů k výkonu kontroly třeba.*“ Dle § 6 odst. 1 téhož zákona „*kontrolní orgán může k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu přizvat fyzickou osobu (dále jen ‚přizvaná osoba‘).*“ Podle odst. 2 téhož ustanovení „*kontrolní orgán vystaví přizvané osobě pověření a poučí přizvanou osobu o jejích právech a povinnostech při účasti na kontrole*“ a podle odst. 3 „*práva a povinnosti kontrolované osoby a povinné osoby vůči přizvané osobě se řídí přiměřeně ustanoveními tohoto zákona o právech a povinnostech kontrolované osoby a povinné osoby vůči kontrolujícímu.*“

[15] Nyní rozhodujícímu senátu je z úřední činnosti známo, že Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobných případech, zastupovaných totožným advokátem jako v projednávané věci, dospěl na základě co do obsahu stejných kasačních námitek k ustálenému závěru, že přizvaná osoba může vykonávat kontrolní úkony bez účasti kontrolujícího, je-li to potřebné k dosažení účelu kontroly (viz rozsudky ze dne 22. 5. 2018, č. j. 8 As 35/2018 - 52, ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 As 162/2018 - 30, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 As 25/2018 - 50, ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 175/2018 – 26, či ze dne 21. 8. 2018, č. j. 2 As 128/2018 – 36). Kontrolu jako celek však může provádět pouze kontrolní orgán (přičemž té části kontroly vedené samotným kontrolním orgánem se dle obsahu spisu skutečně účastnila i Policie České republiky). V zájmu dosažení účelu kontroly (např. proto, aby prvotní úkony kontroly nebyly prozrazeny, a tudíž byl řádně zjištěn skutkový stav) může k účasti na kontrole využít přizvanou osobu. Ta nemůže provést celou kontrolu, je však oprávněna učinit jednotlivý kontrolní úkon. Nejvyšší správní soud tedy připustil, že přizvané osoby mohou provádět kontrolní jízdu bez účasti kontrolujícího a že

je to potřebné k dosažení účelu kontroly. Od těchto závěrů se Nejvyšší správní soud v nyní projednávaném případě nemá důvod odchýlit, a proto na ně zcela odkazuje.

[16] Nedůvodné jsou též výtky ohledně nedostatků pověření přizvaných osob. Kontrolní řád vyžaduje písemnou formu pověření k jednotlivé kontrole [§ 4 odst. 3 písm. a)], avšak ve vztahu ke kontrolující osobě, nikoliv ve vztahu k přizvané osobě. Dle soudu musí mít i pověření přizvané osoby písemnou formu. Nelze však požadovat, aby každé takové pověření přizvané osoby bylo vyhotoveno pro konkrétní kontrolu, která se koná jen na určitém místě v určitý čas a míří na konkrétní osobu kontrolovaného a jeho vozidlo. Takto exaktně totiž nelze předvídat parametry plánované kontroly na úseku silniční dopravy, a to zejména, jde-li o kontrolu řidičů, kteří nabízejí a provozují přepravu přes mobilní aplikace typu Uber (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 175/2018 – 26).

[17] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ačkoli žalovaný měl v řízení úspěch, zdejší soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal s ohledem na konstantní judikaturu, která zpravidla neumožňuje přiznat náhradu nákladů řízení správním orgánům (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu